

Pesta 20 juniu. (2 jului.)

Va eși în fila-care domineca. | Redact. : strad'a palariei nr. 7.

Nr. 25.

Anulu VII, — 1871.

Pretulu pe anu 10 fl., pentru Roman'a 2 galbeni.

Generalulu Ducrot.

Desperat'a luptă a francesiloru, dupa capitulatiunea de la Sedan, continuata pentru sustienerea onórei nationale, a scosu la lumina mai multa talente necunosóate pan' atunce.

Unu astu-felu de talentu e si generalulu Ducrot, care dupa ce capitulà la Sedan, scapà din prinsórea germana intr' unu modu fórté aventuros.

Cetitorii nostri si-yoru aduce a mințe, cu ce admiratiune se ce-teau pre totu-in-dene telegramele, cari anunciau lumiei bravurele acestui soldatu curagiosu.

Dorere, fatalitate nu-i permise a poté obtiené succesulu doritu,

dar pentru aceea numele lui amintitu cu stima între

va fi totu-de-una a peratorii Parisului.

Sê sperâmu, că va veni odata timpulu, candu si elu — si ceialti adeverati militari — voru poté dovedí lumiei, că ras'a latina n'a degeneratu, precum bucina cu ingamfare aceia, cari nu atâtu prin talentulu si eroismulu superioru, câtu prin majoritatea precumpenitória a numerulu loru invinsera óstea francesamai mica la numeru, dar nu mai pucinu valorósa în privinti'a curagiului, — si astu-felu ei sapara grópa libertátii in Europa!

Sê sperâmu!

Generalulu Ducrot.

Câte-va reflessiuni

la critic'a dlui N. Densusianu a supra poesieloru dlui I. Grozescu, aparuta in nr. 43 alu „Familiei“ an. trecut.

Amiculu meu N. Densusianu termina critic'a sa a supra poesieloru lui I. Grozescu cu urmatóri'a conchisiune: „Poesíe dlui Grozescu nu sunt nici prosa, nici poesía, fara ele sunt numai nesce versuri corupte, o limba stricata si nesce idei ratecite si unu tristu testimoniu pentru venitoriu despre spiritulu coruptu in care a ajunsu literatur'a romana.“

Cadiendu-mi sub ochi pré sever'a si pré injust'a critica a amicului meu Densusianu, mi-am propusu a face unele reflesiuni cu intentiunea de a restabilí adevverulu si a dá autorului ceea ce e a autorului.

Nu me voiú lasá in detaiuri, ci voiú vorbí generalminte despre poesía, punctulu de plecare intru a o judecá, si despre opulu lui Grozescu.

Amiculu Densusianu se plange a supra poetomaníei ce domnesce in literatur'a romana, câ-ci toti scriitorii mai tineri nu vreu sê fia decâtu poeti; astfeliu unii poeti de sate dupa ce si-au publicatu câte-va versuri, indirecte, ori directe pretindu a fi genii literaturéi romane s. a.

Regretu acestu limbagiu pré boerescu, pré despretiutoriú de *poetii de sate*. Noi, *poetii de sate* scriemu din impulsulu animei, fara a nutri pretensiunile de cari suntemu acusat; suntemu de ajunsu recompensati in consciinti'a nóstra, déca prin modestele nóstre scrieri amu contribuitu in câtu-va la educatiunea poporului si la inavutírea seracei nóstre literature. Amiculu Densusianu n'ar trebuí sê uite, câ *satulu* a jucat unu rolu insemnatu in desvoltarea istoriei poporului romanu, câ unii din „*marii*“ nostri fura sateni, copfi ai poporului; precum din poporu fura cei doi principii ai poesiei Omer si Shakespeare.

Toti scriitorii *tineri* vreu sê fia poeti! Asta tendintia, asta poetomanía inspaimenta pe iubitulu meu amicu Densusianu.

Este o epoca in viéti'a fia-carui omu, in care anim'a lui e plina numai de poesía, pe care doresce, se încérca sê o comunice si altora. Eu insu-mi am traitu acea scurta epoca poetica, si fu atunci câ am publicatu ceea ce aveam in anima. In asta epoca volbur'a ventului, florile campíei, radiiele sórelui, frémétulu frundielloru, murmurulu ríului, melancolf'a lunei, frumós'a cóma a unei copile blonde ori brune, trecutulu,

glori'a, suferintiele patriei vorbescu o limba divina animelloru nóstre. Vai junelui ce nu intielege acestu limbagiu elocinte si seducatoriu, unulu ca acel'a nu are sange, ci sirupu in vinele sale.

Este óre reu déca animele june revérse poesí'a ce contienú? Lasati-le sê se espanda, sê se reverse, asta reversare e folositória, ea contribue la educatiunea propria a junimei; combateti-o numai atunci candu degenera!

O literatura adevveratu natiunala trebue sê aiba de scopu educatiunea cea mai completa a poporului. Adevverat'a poesía pe langa splendórea vestmentului are lipsa de nobilitatea conceptului; ea trebue sê educe poporulu, sê desvólte in elu simtiulu frumosului si cultulu virtutii; se adopere flagelulu celei mai amare satire si sê atinga fibrele celea mai delicate ale animei; sê combata prejudetiele celea mai vulgare, si inspiratu de amorulu patriei si libertátii si de virtutiele cetatienesci sê se scóle in contra ori carei tiranie. Poetulu e unu apostolu, apostolatulu lui e sacru.

Candu voimu sê facemu critic'a cutarui opu, trebue sê studiámu form'a, substanti'a si isvorulu de unde autorulu si-trage inspiratiunile sale. Asta trinitate forma meritulu ori demeritulu unei poesie. Incâtu pentru forma, eu ceru elegántia; grandétia si majestáte pentru substantia. Cea d'antáia ni inspira admiratiune, a dóu'a ne misca si ne convinge.

Dlu Grozescu are inspiratiuni de poetu. Aste inspiratiuni dinsulu le-a imprumutatu de la poporu — acest'a e primulu meritu alu poesíelloru sale —; le-a imbracatu in haina poporala, le-a democratísatu — alu doilea meritu. Déca in unele estrinsecatiunea nu corespunde pe deplinu inaltímii ideii, sê nu-i dícemu: „Retrage-te, nu meriti a te numí poetu!“ Perfectiunea nu e din lumea nóstra, unu opu perfectu in tóte nu potemu pretinde de la unu moritoriu.

Poesíele lui Grozescu si-au defectele loru, si a nume autorulu si-a datu pré pucina ostenála intru a le revedé si corege inainte de a le publicá. Unu feliu de neingrigire respira din întregu opulu. Déca autorulu ar fi fostu mai diliginte, déca ar fi medítatu mai multu a supra formei, ne-ar fi fostu datu unu opu mai perfectu; totu-si nu trebue sê-lu condemnámu, sê-lu proscríemu, precum facú amiculu Densusianu, de óre-ce pintre scaderile sale, si-are si meritele sale.

I. C. Dragescu.

Domnedieulu nostru.

Laudati-lu, câ e mare
Domnedieu,
Ce-a pazitu cu man'a-i tare
Pe Romani, poporulu seu!

Elu din veci ni-a fostu parinte
Si stepanu,
Nici de asta-di inainte
N'o sê uite pe Romanu.

Mare e a lui potere
Si va fi,
Si de câte ori vomu cere
Sê ne-ajute, va veni.

Secoli avemu marturia,
C'alu seu scutu,
Aperandu-ne 'n urgia,
Printre valuri ne-a trecut.

Candu veniau glôte barbare
Peste noi,
Domnedieulu nostru tare
Ni dá animi de eroi,
Si condusi de sant'a-i mana
Amu sfarmatu
Crud'a tabera pagana,
A strainului spurcatu.

Turculu, Némtiulu si Maghiarulu
Tremurá,
Cu Sarmatulu si Tatarulu,
Candu Eternulu se scolá.

Laudati-lu, câ e mare
Domnedieu,
Ce-a paditu cu man'a-i tare
Pe Romani, poporulu seu.

Elu ni-a datu unu Stefanu nóue,
Si-unu Mihaiu,
Ce-au taiatu dusmanii 'n dóue
Si-au dusu spaim'a in Seraiu.

Elu a scrisu pe sant'a-i cruce
„Biruinti ,
Si pe unde ve veti duce
Laurii sê gramaditi!“

Si ni-a datu apoi cercârii
S'aretâmu,
Câ si 'n timpulu apesârii
Alu seu nume nu-lu uitâmu.

Candu portamu in grea robia
Lantiulu greu,
Noi credeamu in barbatia
Si 'ntr'alu nostru Domnedieu.

L'amu chiamatu sê ne ridice,
Si-a venitu,
Si din fére inamice
Braciele ne-a deslipitu.

Turculu, Ungurulu, Polonulu
Tremurá,
Cu Muscalulu si Teutonulu,
Candu Eternulu se scolá

Laudati-lu, câ e mare
Domnedieu,
Ce-a pazitu man'a-i tare,
Pe Romani, poporulu seu.

Elu ne-a dusu la libertate
Si la dreptu,
Facêndu-ne a combate
Cu credinti'a lui in peptu.

Tiraní'a adi ne-apésa
Si slabimu;
Dar Divinulu nu ne lasa
A ei jertfa sê perimu.

N'auditi glasu-i potinto
Resunandu:
„Inainte, inainte
Fíi mei pasíti luptandu!“

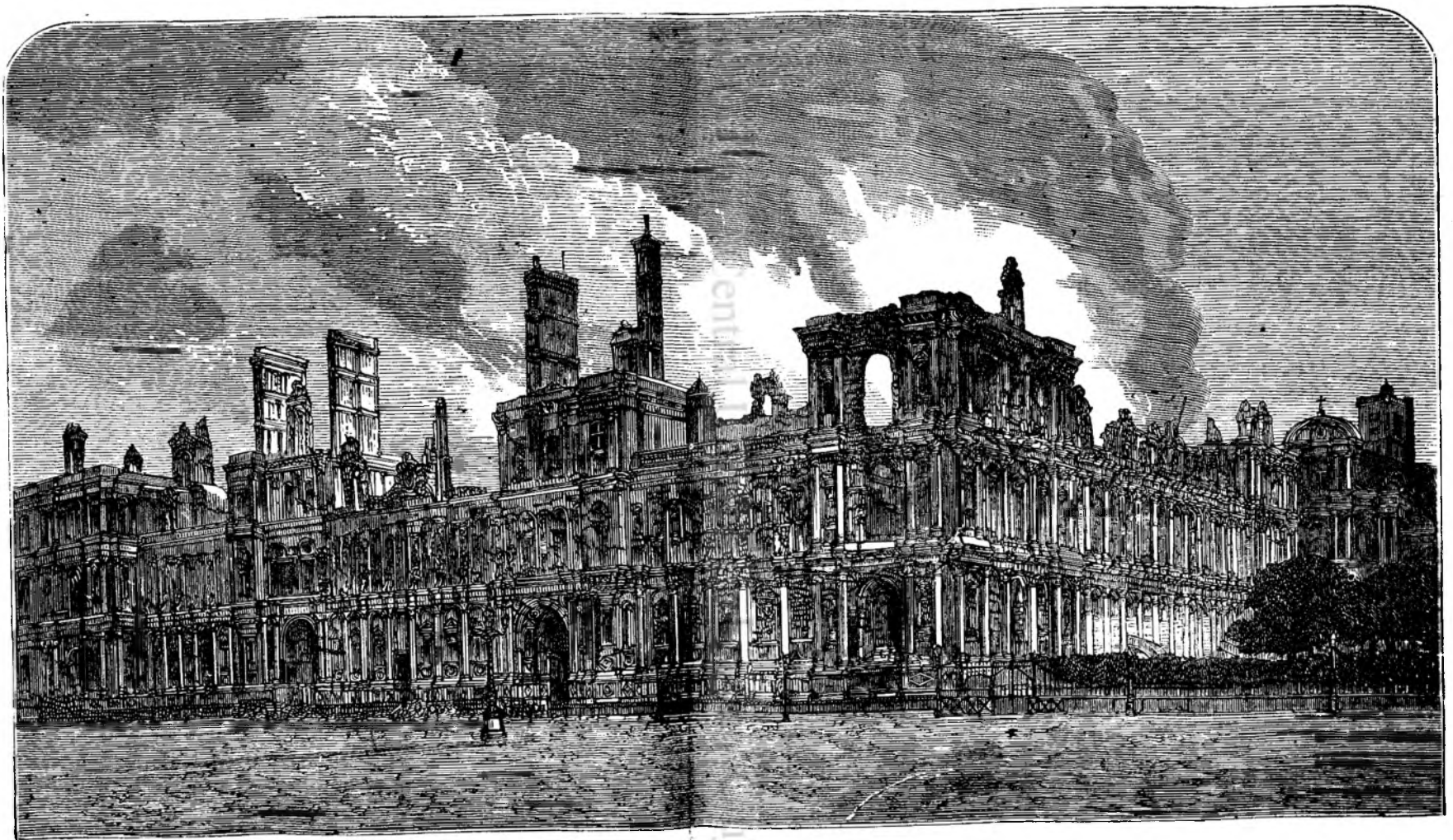
Si de verb'a lui se pléca
Cei Carpati,
Dunarea si Prutulu séca
Sê-si dea mana frati cu frati.

Tremura cu lasitate
Cei dusmani,
Si de frica in palate
S'ascundu grósnicii tirani.

Laudati-lu, câ e mare
Domnedieu,
Ce-a pazitu cu man'a-i tare
Pe Romani, poporulu seu.

Elu ni-a fostu in veci parinte
Si stapanu,
Nici de astadi inainte
N'o sê uite pe Romanu!

I. Lapedatu.

Ruinele edificiului Hotel-de-ville in Paris.

Ruinele palatului Tuilierelor in Paris.

ca 2012

Visu si realitate.

— Novela. —

(Urmare.)

Servitórele cu mirare se intrebau, câ ce minune póte fi, de stapanulu loru are óspeti la cina, si ce e mai multu, i pare bine de ei, pentru câ e asié voiosu, si demanda o cina buna? Intru aceea esî si dn'a asemenea voiósa, dîcîndu-li: „Portati-ve, portati-ve, câ acesti óspeti sunt pe-tîtorii dsiórei.“ Dupa acea éra intrà.

— Aha, acum pricepu, — dîse un'a — dsiorulu acest'a frumosu cere pe dsiór'a nóstra. Sciú, câ-lu va ferici Ddieu cu ea; câ nu credu sê fia féta mai frumoasa decâtu ea in siepte tieri. Apoi cu noi cum e de buna; si sê me credi, câ déca ea se va duce d'aici, nici eu nu voiú mai remané, câ-ci dn'a pré reu ne pórtá. Serman'a dsióra se duce unde n'o va vedé nimene, si plange, pe urma éra-si s'aréta voiósa.

— Audi, audi, — o intrerupse cealalta, — cine cantá asié?... Dsiór'a sciú câ nu, câ vócea ei e mai subtîre.

Ma noi, stimate lectore, vomu intrá in launtru, s'audîmu si sê vedemu.

In chilia se aflau stapanii casei, dnulu Sateanu si mam'a lui Adonisu, care siedea pe canapea cu matusi'a Ceciliei; ér acést'a siedea pe unu scaunu ascultandu cu totu sufletulu pe Adonisu, care siedea la fortepianulu ei, acompániandu-se si cantandu doiosu cu o vóce escelinte de baritonu: „Mare-i lumea, dar tu mica“, etc.

Finindu elu, si Cecilia esecutà fórte frumosu o fantasía. Adonisu tóte tonurile aceste cari Cecilia le esecutà acusi pré pianu acusi fortissimo, le ascultá petrúnsu si cu atentiune; elu sciea, câ in aceste tonuri Cecilia si-revérsa simtiemintele sale, si asié lui i se parea, câ totu tonulu i sioptesce câte ceva.

In fine festivitátea inca se facù, si man'a Ceciliei fu ceruta. Ea érá acum fidantiat'a lui Adonisu. Toti erau indestuliti, numai pe unchiulu Ceciliei lu-neliniscea pucintelu, câ ea pana peste unu nu se va cununá.

Inse acéstá nu impedecá bucuri'a, si tóte curgeau in ilaritate pana tardîu.

Demanéti'a óspetii plecára catra casa. Adonisu promise a revení in scurtu, ca sê-si iee adio de la Cecilia, pentru câ avea a se rentórcé la Viena.

A dóu'a dî demanéti'a, Adonisu revení. Elu remase dóue díle la unchiulu Ceciliei. Aceste dóue díle trecúra ca si unu visu bri-

lantu si scurtu; totu-si inaintea loru avea valórea eternitáti.

O! fericé de celu care scie iubi, câ-ci anim'a aceluia este isvorulu bunetáti! Voiti póte vre-unu cucernicu? cautati anim'a amorosului si veti vedé câ elu rostescé mai ferbinte si cu pietate numele lui Ddieu. Elu ar ajutá pe toti, pentru câ in ómeni nu vede rei ci amici.

Esiste intre suflete o santa si secreta aliantia, despre care noi nu scimu. A dese ori intelnesci vre-unu omu, adese audi unu nume... tu nu-lu cunosci; — ci hasardulu mijlocesce de convini cu elu de aprópe; atunci prim'a lui privire ca unu fulgeru dá signalu aprinderii in anim'a ta, si amorulu arde in ambele pepturi tainicu si fericitoriu!

Voi cugetati, câ inainte de asta nu v'ati cunoscutu, si binecuventati ór'a convenirii vóstre. Inse, nu sciti, câ numai acéstá v'au lipsitu; pentru câ sufletele vóstre de la nascere au fostu deja aliate; ele au simpatisatu la olalta inca inainte de ce v'ati veditu...

Astfelu érá si Adonisu cu Cecilia; — sufletele loru simpatisau de multu; si numai convenirea li lipsí, pentru ca sê devina fidantiati si intimi unulu pentru altulu...

In fine sosí ór'a grea de despartîre; Cecilii a lacrimá, Adonisu o consolá:

— Fii tare Cecilia scumpa; câ-ci de si noi vomu fi departe unulu de altulu, — legatur'a de rose a amorului nostru totu-si ne va tiené in apropiarea unui altuia, asié incátu eu si baterea animei si tu ofturile mele le vei audí. Acéstá apropiare va fi corespundinti'a.

— Du-te cu Ddieu, Adonisu! — dîse ea dominandu-si dorerea si stergêndu lacrimel ce-i inundau genele negre, — si nu uitá câ te iubescu si câ tu esti tóta fericirea mea!

Apoi si-plecà capulu pe peptulu lui Adonisu si parea câ nu mai are viétia. VEDIENDU-O elu asié adancu miscata, i mai dîse: „Angerulu meu, aibi curagiu!“ In fine ea si-radicà capulu si i dede man'a ce elu o strinse si depuse unu sarutu pe ea. Apoi mai dîse unu „adio, nu me uitá“, si parasí chili'a; se urcà in trasura si plecà rapede, ca sê nu se rentórcé pana peste diece luni; — diece seculi.

Trecusera patru luni de la despartîrea lui Adonisu de Cecilia; sub acestu restimpu ei nu incetau fidelu a tiené o corespundintia. Se mai stracorara trei, inse in aceste trei luni mare stramutare se facù. Mam'a nobila a lui Adonisu nefindu nici morbósa morí; lasandu orfanu si

in doliu pe feciorulu ei, care nici nu potu sê asiste la inmormentarea ei. Cecilia inca o geliá fôrte; ea presimtiá o perdere mare. I pareá ca si candu cu acêsta mama a apusu si amorulu lui Adonisu. Ea nu plangea, ci suspiná si erá fôrte turmentata in internulu seu. De ce? Vre-o patru epistole au scrisu deja lui Adonisu, si n'au capetatu nici unu respunsu.

Sê o fia uitatu elu ôre, acum, candu elu nu mai avea pe nime cu iubire decátu pe ea?

Nu e cu potiátia de la unu june simtîtoriu ca si Adonisu.

Si fati'a Ceciliei inca n'ar fi fostu asié palida, nici anim'a asié nespusu trista, de cumva ingrigirea ei se marginea la atâta; inse scirea grozava si despre grabnic'a mórte a lui Adonisu cu unu tresnitu nimicitoriu a frapatu pe Cecilia si pe toti din pregiuru. Acum pricepù ea tacerea lui Adonisu. Cecili'a erá acum creatur'a cea mai de compatimitu; — lacrimile cari de atâta ori i-au usioratu peptulu, acum tóte au secatu; somnulu o incungiurá, si nimicu nu potea face ce i-aru fi servitu spre usiurare. Statea ôre intregi, neclatita, cu manile impreunate, si câte odata si-radica ochii spre ceriu dîcêndu: „Mare esti tu dne, si la adanca tentatiune espuni credinti'a ómeniloru!“

Inse tóte aceste valuri de chinuri nu-i erau destulu, ci unchiulu si matusi'a ei éra incepura a o turmentá cu alta casatorfa. Ei i dîceau cá fiindu cá acum mirele Ceciliei a moritu, asié dara nimicu nu-i retiene a se ingrigi de altu june, nu cumva sê negligeze lucrulu si pe urma sê remana féta... Deci ei éra i recomandau pe Szedky, care totu una i cerea man'a, si tóte midilócele le cercá pentru ca sê fia a lui frumós'a romanca.

— Cecilia — agrá éra dnulu Laudeanu pe nepót'a sa, care siedea la ferésta radiemata cu capulu pe mana.

— Poftimu! — respunse ea tristu.

— D'apoi gandesce-te odata si ni spune, cá hotaritu-ai a dá man'a lui Szedky care fara paciintia ascépta rezultatulu?

— Hotarirea mea, unchiule, este si acum ceea ce a fostu, — eu nu potu sê iau pe Szedky de barbatu; pentru cá — continuá ea dorerosu — anim'a mea nu póte uitá afectiunea sa mórta. Eu voiescu a remané fidela mirelui meu, care me ascépta in o lume mai fericita.

— Bine, bine, începe tu cu a tale, — dîse betranulu — ti-am mai spusu odata sê nu mai audu cuvinte de aceste nebune. Nu me pricepu ce ai tu cu mortii, sê li fii credinciósa, candu ai nici grigea nu-ti au?! De ai fi tu o féta cu

minte si ti-ai vré binele, apoi ai multiumí lui Ddiu, cá a luat pe Adonisu, pana nu ti-a legatu capulu; cá-ci vedi, elu semená parintiloru sei cari n'au inbetranitu, si tu ai fi remasu veduva. Intru altele, tu n'ai lipsa, si eu voiescu ca sê-ti dai man'a lui Szedky, apoi cu anim'a fá ce vrei, tine ti-o tie!

Cecilia tacea si suspiná. Matusi'a ei inca incepù, si o torturau de dóue laturi. Acêsta se facea in tóte dílele astfelu, încátu serman'a féta si-ar fi stinsu viéti'a, de n'ar fi fostu asié religiósa, si nu s'ar fi temutu de pecatu cá va ajunge in infernu, si asié nu se va intelní cu Adonisu, care de siguru — erá in elisu.

In fine Cecilia fu chiar silita a-si dá man'a lui Szedky. Ea si-dîcea cu acêsta consciintia: „Lasa sê-i eliberezu de grigea ce o au cu mine! Ddiu vede nevinovat'i'a mea, si nu me va lasá multu tîmpu sê suferu in acést'a lume ticalósa; — eu simtu, cá anim'a mea nu peste multu se va face cenusia in mormentu, ér sufletulu meu voiosu va sborá la ceriu, unde me ascépta parintii mei si toti mie placuti; — acolo, acolo, voi fi unita cu Adonisu spre eternu, si nime nu ne va despartí!“ Dîcêndu aceste, in ochii ei lucea o schintea de bucuria cerésca.

Erá o séra minunata de maiu. Pe bolt'a azura a ceriului luceau stelele palide si tremurandu in giurulu reginei de nópte, care si-reversá razele sale argintie preste covorulu adoratulu alu pamentului. Natur'a intréga erá atátu de tacuta, încátu pareá cá veghiéza....

In cas'a dnului Laudeanu inca domniá asemenea tacere. In sér'a acést'a trebuia sê se intemple logodirea Ceciliei cu — Szedky. Ea erá singura intr'o chilá. Aici se aflá o lampa, care abié si-potea intinde lumin'a sa debila pana pe trasurile angeresci ale Ceciliei. Ea siedea pe o sofa si erá adancita intr'o visare atátu de profunda, încátu nu observá pe matusi'a sa care deschise usi'a; pana ce acést'a o prinse de mana si i dîse: „Vina Cecilia!“

— Unde? — intrebá ea desceptandu-se din fantasía.

— D'apoi scii tu, cá junele a venitu; si preotulu ascépta dupa tine in salonu sê ve logodésca!

— E dreptu, am si uitatu, — dîse ea linu; — si scolandu-se se radiemá de bratiulu matusiei, care o conducea ca pe unu melu blandu si nevinovatulu la jertfa.

(Finea va urmá.)

Lucretia Costa.

S A R O N U.

Conversare cu cetitóriele.

— *Gleichenberg 25 iunie.* —

(O deceptare placută, — prospectu frumosu, — parculu, — sal'a de cura — si zerulu, — promenad'a, — fetie palide, — morbulu meu si svatulu medicului, — capel'a, — cartea bailoru, — excursiune, — conversare franceza, — suprindere placută, — prospectu din verfulu muntelui, — sér'a, — nóptea.)

Sunetele melodióse ale muziceii locale de sub ferést'a mea me deceptara placutu, dar fórte de demanétia, din somnu, si aceste au fostu in semnu de bineventare, de care toti óspetii au parte in demanétia prima dupa sosirea loru aici.

In momentulu primu nu scieam, câ unde sum? Aducându-mi inse numai decátu a minte, me scolai si fiindu câ in diu'a antecedenta, sosindu abié la 11 óre nóptea, nu vediuem inca nimicu, lucrulu primu fu câ deschisei ferést'a si privii afara.

Locuintia mea fiindu pe un'a din dragalasiile coline, cari incungiura bâile, in vil'a ducelui E. Thurn-Taxis — corón'a acestei coline — mi-presintă prospectulu preste intrég'a regiune; preste care Apollo chiar acum resfirá din caru-i d'auru primele radie matinale, de pe vârfulu Alpiloru.

Parculu ce se estinde dinaintea mea pe vale, si cuprinde in sine cea mai mare parte a Gleichenbergului, a carui edificie neposedendu gradine separate, li e gradina comuna, in drépt'a si stang'a delurile cu víi, d'ací la o 'ndepartare cam d'o óra giuru in pregiuru Alpíi seculari invescuti cu arbori verdi, si vâile incantatórie a acestei panorame variinde, mi-farmeca privirea.

Natur'a a binecuventatu regiunile aceste cu partile ei cele mai pitoresci si poetice.

In admiratiunea acestui tablou romanticu, remasei unu timpu indelungatu neclintitu la ferést'a, acompaniatu fiindu de sunetele muziceii, care continuá inca si acum cantecele ei bineventatórie; finindu-se aceste inse si vedindu, câ sunt deja 6 óre, parasii chil'a si plecai la vale spre parcu.

Aici artea rivaliséza cu natur'a din respoteri, dar totu-si nu contribue mai multu la frumsetia ei, decátu câ procura publicului comoditatea prin care se delectéza mai cu inlesnire in darurile ei admirabile. Natur'a e diamantulu si artea forméza numai cerculu d'auru in giuru-i, ca astfelu sê-i maréscá valórea.

In midiloculu parcului e sal'a de cura cu o terasa mare si fórte frumósa, pe care publiculu convine numai demanétia, l'amédi si sér'a, candu in pavilonulu de vis-à-vis music'a esecuta cantecele sale melancolice.

D'ací in stang'a conduce o aleea la isvórele „Constantinquelle“ si „Emmaquelle“, in cari ap'a e dintre tóte celelalte isvóre cea mai puternica; lang' aceste e si etabilimentu de zeru, care conformu ordinatiunii medicale se bé séu singuru séu mestecatu cu ap'a din óre-care isvoru. Cur'a de zeru si de apa duréza pana la 7 óre, apoi incepe cur'a de scalde.

Catra 10 óre dupa ce s'a finitu si cur'a de scalde, intregu publiculu se preambila printre arcadele acestui parcu, unde — fiindu morbosii mai toti de cei cu do-

rere de peptu — domnesce o linisce mare. Nu se vedu decátu fetie palide, de pe cari inse straluce radielo de sperantia, care e una din medicinelle principale. Ei peregrinéza aicea intocmai ca turcii la Mecka, dintre cari cea mai mare parte se si vindeca, afara de cei cu dorere de anima, pentru cari acésta andalusia e loculu de peregrinagiu ca celu de la „Kerelar“ (de Heine,) nefericitii se vindeca numai in mormentu!... si-apoi mormentulu e rece, tristu si infioratoriu! Dar e unu lucru fórte naturalu, si natur'a e frumósa, frumósa ca viéti'a, si ambele atunci mai cu séma candu suntemu amenintati d'a le pierde.

Preamblandu-me prin parcu, ajunsei dinaintea locuintiei medicului, aducându-mi a minte, câ-su bolnavu, intrai la elu; dar nu dóra ca sê-lu consultezu despre morbulu meu, pentru câ pe mine

„Reu me dóre ce me dóre,
Dar dorerea nu mi-o sciu.“

si-apoi chiar d'asiu sci dorerea, medicin'a cea adeverata nu elu o posede, fiindu câ:

„Totu me dóre ce me dóre,
Anim'a ? séu ce ? nu sciu!“

ci pentru câ am auditu, câ pentru fia-care morbu esiste medicina, chiar si pentru acele morburi cari nu se sciu! Astfelu intr'adeveru nici câ m'am insielatu; elu mi-a spusu unu foliu de medicina, si acea medicina e: uitarea de aceea ce me dóre. Promitiendu-i câ-i voi ascultá consiliulu, plecai.

Langa locuintia medicului fiindu capel'a bailorulu, pe langa care trebuiá acum sê trecu, intrai si aci; multi vediiu câ ingenunchiéza dinaintea unui altariu, rogandu-se la... de siguru la óre care santu séu santa, ingenunchiai dar si eu si incepui sê me rogu la — Ddiu. Altariulu de marmore inse fiindu rece, me recii si eu.

Iesii dar numai decátu, si fiindu acum deja mediulu dílei, mi-luai directiunea spre sal'a de cura, unde o mare parte a publicului erá adunata la prandiu... Aci cetii in cartea geneologiei báiloru intre alte multe nume romane straine si numele mai multor domni si dómne romane mie cunoscute atátu din Ardélu, câtu si din Banatu, cari au petrecutu in anii trecuti in aceste bâi; astfelu cugetam, câ voru fi si in anulu acest'a mai multi Romani p'aici; eu inse nu 'ntelnesemu inca nici unulu; am facutu dar cunoscintia cu mai multi straini, cu cari timpulu mi-decurse inca fórte placutu si rapede.

Dup'amédi catra 5 óre se constituí o societate pentru d'a face o excursiune pe muntii, la care me alaturai cu multa placere; indata si tramiseramu dupa trasure, pentru câ muntii fiindu cam indepartati de bâi, nu poteamu pana la piciórele loru merge pe jos. Impartíndu-ne in aceste venii chiar cu unu domnu si o dama tintera intr'o trasura, pe cari nu-i audiam vorbindu in alta limba decátu in limb'a franceza; in decursulu drumului i intrebai de vorbescu si limb'a germana? la care inse mi-respunsera, câ nu; asié dar fui silitu pe câtu scieam a conversá cu dinsi in limb'a franceza, cugetandu câ sunt dóra francesi; intre intrebári si raspunsuri preste diferite obiecte ajunseramu

la picidrele muntelui Hochstradenkogel, a carui culme ne-amu fostu propusu a visitá. Ací scoborindu-ne din trasure, incepuramu a suí prin codru pe o cale atátu de frumósa si comoda, încátu nici nu ne-amu pré ostenu pana susu, cu tóte cá suireaa a duratu mai o óra, si-apoi asta ostenála ni-a recompensat'o din destulu prospectulu indescriptibilu, ce ne surprinse din pavilionulu de pe vérfulu muntelui.

Continuandu si ací cu francesulu meu din trasura conversarea, se 'ntielege totu despre astfelu de obiecte cari le scieam in limb'a francesa, si nu despre cari asiu fi voitu eu, d'odata lu-intrebaí cá de unde e? Elu mi-réponse, cá din Ploesci din Roman'ia, adaugédu inca, cá e Romanu.

Surprinsu de acestu réspunsu, me uitai lungu timpu la elu si esclamai in limb'a romana: „Traiéscá Roman'ia libera!“ Elu acum nu mai pucinu surprinsu decátu mine, mi-réponse ér romanesce cu unu tonu imbucuratoriú: „De la Tis'a pan' la mare, si din Dunare 'n Balcani!“ In modulu acest'a totulu se esplicá, si incepuramu dimpreuna cu tiner'a dama, care erá soc'ia lui, a vorbí romanesce; scapandu astfelu de citareá fraseloru din cartea de conversári francese.

Din pavilionulu in care ne aflamu acuma, conducu nisce trepte pe unu foisoru d'a supra acoperisului, de unde apoi cu unu perspectivu, care e ací stabilitu si care se poté invertí in tóte directiunile, se oferá tablourile cele mai grandiose.

Nu multu dupa sosirea nóstra aici, ne urcaramu dar p'acestu foisoru, si pe rondu incepuramu a ne uitá prin perspectivu, prin care indreptatu mai antáiu spre nordu se vedu piscurile muntiloru Stiri-ani austriaci, spre apusu alpii Carintiei si Crainei, muntii Bacher; mai incolo spre miédia-di Ivanchiza langa Warasdin pana departe catra Croatia, si-apoi catra resaritu, vastele campii ale Ungariei.

Fara perspectivu ne delectéda privirea, Gleichenbergulu de pe vale cu colinele din giuru-i, in drépt'a printre ogasie turmele de capre, de la cari se procura laptele si zerulu de cura, ér d' a supra — ceriulu!

Dar sórele apunendu nu ni permise lungu timpu placerea acésta extraordinaria, cá-ci mant'a purpuria formata din ultimele-i radie, care se reversá preste intrég'a regiune, incependu sê dispara din ce in ce totu mai multu, ni anuciá intrarea noptii.

Inca o privire preste tabloulu acest'a frumosu alu naturei, pana ce apotheos'a-i ce-lu decorá, se stinse, si-apoi plecaramu la vale, unde ne acceptau trasurele.

La 10 óre nóptea sosindu in parcu de unde plecaseramu, me despartii de intrég'a societate si de jun'a paruchia romana cu care petrecui câte-va óre atátu de placute, si plecai spre locuint'a mea, in care nu fusesem de demanét'ia.

Ajunsu a casa iesii pe balconu, pe care inse nu potui remané multu timpu, pentru cá ér incepú amaru sê me dóra ran'a grea ce nu mi-o sciu!

Si asié fui constrinsu sê mergu sê me culcu, cá nu-mai dormindu dórasê potu intrebuintiá medicin'a prescria de medicu, adeca: uitarea de aceea ce me dóre!

Traianu Popescu.

CE E NOU?

*(Adunarea generala a Asociatiunii transilvane,) care in anulu acest'a se va tiené la Fogarasiu,

in 7 si 8 augustu, are sê fia de siguru pré numerosa. Comitétulu compusu pentru primirea óspetiloru a si inceputu a face pregatirile. Chiar primimu urmator'ia: „Avisare. In urm'a conclusului din 14 juniu a. c. alu comitetulu arangiatoriu pentru primirea adunárii generale a Asociatiunii romane transilvane, tienende in urbea Fogarasiu, la 7 si 8 augustu a c., sunt cu onóre rogati toti acei P. T. domni, cari voru voi sê participe la siedintiele adunárii numite, ca sê binevoiesca a se insinúa la subscrisulu primariu urbanu, presedintele acelu comitetu, celu multu cu dóue septemani inainte de tienerea siedintieloru si adeca pana in 26 juliu a. c., insemnandu detaiatu, cá cum voiescu a participá singuri, séu cu stimatele familie? Toti acei spectati óspeti insinuati, cari voru sosi de catra Sibfiu, si-voru poté castigá informatiune despre cvatirulu dejá procuratu la localulu postei reg. ung. din locu, ér aceia cari voru veni de catra Brasiovu, la otelulu „Cetatea Parisu“ asemenea din locu. Fogarasiu in 22 juniu 1871. Georgiu P. Fogarasiianulu.“

** (Serbarea de la Putna) in memori'a lui Stefanu celu Mare se va tiené in 15/27 augustu a. c. Comitétulu centralu din Viena pentru arangierea acestei serbári publica unu apelu catra damele romane, ca sê faca pentru fia-care tíera (Munteni'a, Moldova, Bucovina, Transilvani'a, Crisian'a, Timisian'a, Muresian'a si Besarabi'a) câte o flamura cu inscriptiunea: „Cultur'a e poterea popóreloru!“ „Junele romane din . . . (tíer'a.“) Aceste flamure sunt a se tramite la loculu serbárii. Dorimu ca acestu apelu sê fia auditu de catra damele romane, si astu-felu ele sê constitue numai decátu comitete, spre a se poté consultá in privinti'a flamurei respective!

** (Serbarea memoriei lui Tudoru Vladimirescu,) despre care publicaramu o scurta notitia si in nr. trecut, se facú astu-felu. In 4/16 juniu anulu curinte, se impliní o jumetate de secolu, de candu Tudoru Vladimirescu morí asasinatu pe o lunca de langa Têrgoviste. Inspirata de marét'ia umbra a martirului asasinatu, Societatea „Romanismulu“ din Bucuresci decise a serbá memori'a lui pentru prim'a-óra la 6/18 l. c. pe campulu Cotroceniloru, unde fusese taber'a eroului din 1871. Acolo, chiar fatia 'n fatia cu palatulu domnitoriului, se facú dar unu vastu cortu de verdétia, impodobitu cu numerose stindarde tricolóre; ér portretulu pandurului erou, incungiuratu d'o magnifica cununa de flori si asediatu intre trofee formate de drapele, cuprindea locu a supra unei tribune pentru vorbitori. Serbarea se incepú la 10 óre prin serviciulu divinu pentru pomenirea eroiloru romani si in specialu pentru a lui Tudoru Vladimirescu; apoi dlu N. A. Popoviciu, membru alu Societátii rosti de pe tribuna frumós'a poesía „Domnedieulu nostru“, de distinsulu nostru poetu dlu I. Lapedatu, — ce o reproducemu in nr. prezinte. Dupa aceste presiedintele Societátii, dlu B. P. Hasdeu pronuciá unu scurtu discursu de ocaziune; apoi urmá dlu Missail, facédu istoriculu revolutiunii din 1821; dnii Georgiu Tocilescu si N. Scurtescu vorbira despre caracterulu serbárii; dupa dinsii dlu Grigoriu Tocilescu facú biograff'a eroului celebratu. La dóue óre intrég'a societate se intruní la o gustare frugala, cu care ocaziune se rostira toasturi bine simtíte, ér music'a gardei nationale executá diverse arii nationale. Serbarea se finí sér'a pe la 7 óre.

= (Nóua lege electorala.) La ministeriu se compune deja nóua lege electorala; detaiurile inca nu

sunt cunoscute, dar atât'a se dice, că mandatulu va durá cinci ani.

= (*Ministrulu Gorove*) si-a datu dimisiunea, in loculu lui fu numitu Ludovicu Tisza. Unulu trece, altulu vine, dar de noi fi-va mai bine?

‡ (*Avemu o camera romana!*) — esclama „Semenatoriulu.“ Ascultati nume romane de deputati la Bucuresci: Cerlenti, Moruzi, Ctargi, Mavrocordatu, Cantacuzinu, Costaforu, Manu, Lahovary, Antaki, Mavrogheni, Retorides, Economu, Tapérdea, Sideri, Ceeropides, Dobrovu, Tulceanovu, Marcovici, Varnalys, Filitis, Canthily, Horozovu, Blarambergu, Iacovaki, Gregoriadis, Sütü, Lambrino, Venture, Plagino, Colinu, Haretu, Tellu, Ceauru, Bolduru, Vogoridesu etc. etc.

✕ (*La Clusiu*) s'a descoperitu o insielatiune de totu originala. A nume unu omu fu condamnatu la inchisióre de siese septemani; acest'a inse platí unui o mu saracu 10 fl., ca sê suferé arestulu pentru elu. Omulu platitu a si implinitu timpulu, inse candu esí, cine-va lu-recunoscu, apoi fu retienutu si in scurtu condamnatu la inchisióre ca insielatoriu dimpreuna cu celu ce i platí.

△ (*Denumiri.*) Demetriu Ghelesianu este numitu de oficiantu cl. III. in despartimentulu de comturi la ministeriulu de finacie, Dionisiu Poienariu de concepistu la ministeriulu de interne, Antonu Schiau de fiscalu erarialu la Deva, si Isidoru Chetianu de concepistu la curtea de cassatiune.

✕ (*Hymen.*) Dlu dr. Iosifu Gallu, jude suplentu la tabl'a regésca din Pest'a, si-a incredintiatu de fii-tóri'a-i socia pe amabil'a dsióra Paulina Dunca, fiic'a dlui consiliariu in pensiune Nicolau Dunca din Sibíiu. Fericirea eterna sê li surida pe calea vietii lor!

✕ (*Hymen.*) Dlu Andreiu Danu, fostu institutoru la Abrudu si Sacele, ér de presinte studente la facult. de medicina din Bucuresci, domineca in 6/18 juniu s'a cununatu cu amabil'a dsióra Maria Ionescu, profesóra in capital'a Romaniei. — Ceriulu sê binecuvinte acestu pactu de fericire!

Literatura si arte.

± (*Programa siedintiei publice,*) care se va tiené de catra societatea de lectura a tinerimei gimnasiale romane din Aradu, cu acompaniarea „Corului vocalu natiunalu“ din locu, la 29 iuniu (11 iuliu) 1871 in paduriti'a orasiului: — I. „Resunetu,“ de A. Muresianu, cantatu de corulu natiunalu, dirigiatu de dlu Alexandru Craciunescu, teologu. — II. „Cuventu de deschidere,“ de dlu Georgiu Morariu, catachetu subs. la clasele sub. gimn. si subpresidele societâti. — III. „Vócea unui Romanu,“ de Z. Antinescu, deschiamata de Nicolau Rusu st. de. clasa VII. IV. „Despre necesitatea si detorinti'a de a ne cultivá limb'a.“ Disertatiune de Alesandru Petroviciu (Petriu.) st. de cl. VI. V. „Jun'a Romana,“ piesa esecutata de „Corulu natiunalu.“ VI. „Mod'a de acumu,“ de I. Vulcanu dechiamata de Michailu Gaboru st. de. cl. VI. VII. „Despre societâtile de lectura.“ Disertatiune de Teodoru Pacatianu. st. de. cl. V. VIII. „Mathea Corvinulu, si Stefanu Voda,“ de At. M. Marinescu, dechiamata de Lazaru Petroviciu. st. de. cl. IV. IX. „In maiu“ piesa natiunala, esecutata de „Corulu natiunalu.“ X. „Cuventu de inchidere,“ de G. Morariu. — Inceputulu la 1/2 3 óre dupa miédia-di. Intrarea libera.

* * * (*Dlu I. C. Dragescu*) a terminatu unu opu cam de 8—10 cóle. E compusu in forma de epistole; va portá titlulu: „Marianna.“ Sunt unu feliu de memorie si meditatiuni. In sumariu opulu tratéza despre amorulu femeii, amorulu patriei si amorulu republicei.

* * * (*Dlu Ioane Papiu,*) preotu la institutulu correctiunalu transilvanu in Gherla, prelungesce terminulu prenumeratiunii la fói'a sa „Preotulu mireanu“ pana'n 1 octomvre, de óra-ce pan'acuma nu s'au adunatu destui prenumeranti ca sê póta suportá spesele tipariulu.

✕ (*Dn'a Maria Flechtenmacher,*) artista la teatrulu din Bucuresci, a scosu de sub tipariu o opera nóua intitulata: „Poesia si prosa.“

✕ (*La Iasi*) a aparutu unu nou diariu politicu, intitlatu: „Uniunea liberala.“

⊙ (*Dlu V. A. Urechia*) anuncia urmatóriele opere ale sale: „Patri'a romana“, notitie etnografice literarie istorice, pretiulu 50 bani. „O vorba pentru literatur'a desfranata“, pretiulu 84 bani. „Déca faptele natiunale inainte de 1630 sunt numai instructive séu de consciintia si ratiunale“, pretiu. 84 bani. „Poesia in fati'a politice“, pretiu. 50 bani. „Limb'a friulana comparata cu limb'a romana“, pretiu. 100 bani. „Balulu mortului“, farsa, pretiu. 100 bani. „Oda la Elisa“, comedia intr' unu actu, pretiu. 1 leu nou. — Tóte se afla de vendiare la administratiunea „Informatiuniloru“ in Bucuresci.

= (*La Bacau*) a aparutu o fói'a nóua, intitulata: „Gazeta de Bacau.“ Ese de dóue ori pe septemana sub directiunea dlui Constantinu Platonu.

Din strainetate.

□ (*Teatrele din Paris.*) Afara de cele trei teatre deschise deja, Comedi'a franceze, Gimnasiulu, Varietâtile, tienute de actori asociati, trebe sê mai adaugemu si teatrulu Folies-dramatiques, si Ambigu, care represinta dóue eminente piese pentru redeschidere. E probabilu, că fiindu urmate d'unu timpu ploiosu, teatrele voru castigá ce-va. Deja cafenelele sunt pline de lume si Brébant mai cu deosebire se dice c'a declarat, că salónele sale n'au fostu nici odata mai pline de visitatori.

= (*Numerulu tunurilor.*) care erá in posesiunea Comunei se redica celu pucinu la 2500, cari tóte au fostu duse la Versailles, afara de 300 tramise in provincia, si câte-va altele, cari sunt in parcu la Mont-Valérien. Diverse mitralice de diversi fabricanti. Puscele luate sunt la 500,000, intre cari 60,000 chassepots si 200,000 din cele numite Tabatières; remasulu consta din pusce de percursiune si carabine de venatori. Frumós'a colectiune de arme de la Vincennes a fostu cu totulu jefuita; din 50,000 bucâti din acestu arsenalu, comunistii au lasatu numai vre-o 1000 de sabie de calari. Perderea acestei colectiuni este fórté dorerósa, că-ci ea contineana modelele toturor armelor de focu usitate in Franci'a.

□ (*Consolatiune desiérta.*) Pe candu provincialii si strainii se gramadescu la Paris, Prusianii pléca de prin provincie. La Rouen se spune, că nu mai e nici unu picioru de Germanu. Ori-cátu de grele, ori-cátu de doreróse — amu poté dice — sunt conditiunile in cari armat'a de la Versailles a 'nvinsu Parisulu, acésta invingere inse radica prestigiulu Franciei. Soldatii

francesi, chiar în conștiința mai anevoioasă, au dobândit reșita a supra Parisului în două luni, pe când învingătorii Prusiani nu potuseră face aceasta nici în cinci.

‡ (*Dupanloup*.) renumitul episcopu de Orleans, fu numit de guvernul francez arhiepiscopu la Paris, în locul celui ucis prin comunisti, — înse din sulu — de cumva e dreptu — a refuzat această distincțiune.

‡ (*Pe bulevardele din Paris*) s'au escat nesce atacuri între oficerii prusiani, cari întra câte-odată și în locuitorii de acolo. În urmarea acestora MacMahon s'a adresat către comandatele germane a nu permite, ca înșafătii oficerii prusiani să mai pōta întră în Paris.

‡ (*La Roma*) se vorbește, că îndată-ce regele Italiei va întră în Roma, pap'a se va mută de acolo pe teritoriu francez, și a nume dōra la Corsica. Alta nenorocire nu amenința pe Victoru Emanuilu.

‡ (*Courbet*.) fostu membru alu „comunei“, făcū propunera d'a reedifică column'a Vendōme pe spesele sale, de cumva lu-vorū eliberă din prinsōre.

Δ (*Gustu de sinucidere*.) Unu june francez domiciliat la Florența, fiindu cuprinsu de ide'a sinucidului, se prezentă la duhovniculu seu și marturi tendința sa vinovată. — Fiulu meu, — i dīse confesorulu — tu dăra cu ori-ce pretiu nu voiesci să mori de mōrte naturală? — Nu tata. — Scfi latinesce? — Sciu portorealulu. — Este destulu: studiēza pucinu teolog'ă și să te faci preotu. — Nu întielegu!... — Ascultă dăra: acum Monseigniorulu Dupanloup a fostu numit arhiepiscopulu Parisului, în urm'a Monseigniorului Affre, care a moritu stiletat, și în urm'a Monseigniorului Darboys, care a moritu împuscatu. — Si? — Si asiē, peste pucinu, din nenorocire scaunulu arhiepiscopalu din Paris va remanē vacantu, tu pōte vei potē fi uniculu care ar potē aspiră la acelu postu și numai după verunu anu celu multu nu-ti va lipsi veri-o fratiēscă împuscatura.

* * (*Tier'a femeiloru*.) În Angli'a nu de multu a apărut o carte prē interesantă: „The next generation“, (generatiunea mai aprōpe,) scrisă de Mr. John Maguire. Dinsulu descrie în acestu opu Angli'a, și cobinēza cu multu spirit, că ce va deveni — seu mai bine, ce ar deveni — Angli'a, dēca femeile si-arū capetă tōte drepturile cerute. Tōtă Angliă e o țieră de femei, unde ministrii, oratorii, deputatii sunt nesce femei frumoșe, tinere și cu spirit, cari în cas'a reprezentanților se sarută și sioptesc istoriōre de amōru. Dar ele se ocupa și cu politica. Locurile de siediutu în parlamentu sunt largi, ca vestmintele femeiesci să aiba locu destulu. Oratorele nencetat se intrerumpe, câte două-dieci vorbesc de odată. Toaletele sunt pompōse. Sunt diverse cluburi, d. e. „Clubulu Minervei“, — „clubulu amazonei.“ Pe scurtu în cartea această se afla o mulțime de glume și picanterie, scrise cu spirit. Criticii o laudă.

‡ (*Siese cai mostenitori*.) În Passaic (statulu New-Yerfey în America) mori de câte-va septomane unu betranu, anume Marsch, lasandū o avere de 400,000 dolari împreună cu moșia și siese cai fōrte frumoși. Din testamentulu, comunicatu în „Philadelphia comercialu List“ se vede, că testatorulu a lasatū cailorū sei tōtă averea. Testamentulu decide că moșia va fi esclusivu dominiulu cailorū și fia-care calu va avē pe

langu această 800 dolari pentru spesele alimintelorū sale. Trei servitori, cari au să îngrijēscă de acesti cai până la mōrtea lorū, primescu fia-care o întretienere anuală de 1200 dolari. Această întretienere este asiē de mare, pentru ca, precum este dīsu espresu în testamentu, servitorii să se intereseze la îngrijirea mostenitorilor și să-i tiena cātu mai multu în viētia. Esecutorulu testamentulu i se lasă 10000 dolari, „dēca va avē destula grije ca mostenitorii mei să fia bine îngrijiti, cum se dīce mai departe în testamentu. Testamentulu a fostu înregistratu și a intratu deja în acțiune. Pentru că repausatulu n'are succesori, după mōrtea cailorū averea cade la diverse stabilimente de bine-facere, cari sunt determinate în testamentu.

‡ (*Copii lui Domnedieu*.) O nouă sectă, după cum anunția diuarele finlandice, s'a năstū în tergulu Hamle-Karlebi, sub auspiciile unui neguțiatoru ruinat. Membrii acestei secte se adună în o camera spațioasă, întonēza canturi religiōse, unulu din ei esplică unu locu din biblia seu citește una din predicile lui Luther. După această ei încep să-si ierte unulu altuia peccatele. Această iertare se face punendū unulu man'ă pe capulu altuia. Înainte de a eși, ei se îmbracă, și aceste îmbrăcări au fostu și caus'ă, că unu arendasiu avutu, a cui consōrta frumoșă eră prē espusa amōrului aprōpelui prin această frățitate, renunțiă la această societate. Sectatorii si-dau numele de „copii lui Domnedieu“, și sustienū, că în diverse mominte ei si-potu represintă prin intuițiune interiorulu paradisului și alu infernului.

Feliurite.

* * * (*Cele două ilustrațiuni*) din interiorulu nrului presinte infățisēza două spectacole înfioratōrie: ruinele tuillerieslorū și a casei municipale hotel-de-ville în Paris. Edificarea palatului tuillerieslorū se începū la 1585 sub Catalina Medicis, dar de atuncē trecū prin nenumerate transformări și renoiri. Urditoriulu aprinderii acestui palatu fu Bergeret, carele în culmea desperatiunii sale ordină a se versă petrolu prin tōte salele și ambiturile, și aprindendū-lu apoi, splendidulu palatu în scurtu timpu deveni ruina. — Hotel-de-Ville, cas'a municipalității, asemene fu unulu dintre cele mai vechie edificii ale Parisului. Edificarea acestuia s'a începutu la 1533. Aice se nascura cele mai multe revoluțiuni, până ce în urma însu-si deveni victima furiei revoluțiunii.

= (*Anticități*.) Scaunulu tronului dinnaintea caruia imperatulu Vilhelm a deschisū celu de antăiu Reichstag germanu în 21 martiu este preste 800 ani de vechiu și adeveratulu scaunu alu imperatorilor germani din dinasti'a sacșōnă. Acestu scaunu mai înainte a fostu pastratu în biseric'a cetății imperiale libere Goslar, până cându acestu admirabilu monumentu arhitectonicu fu derimatu în anul 1820 și în locul lui redicată una casarmă parte din petrele acelu templu. Asta-di esiste numai o capela din acestu templu; te-saurele bisericeii și tōte lucrurile mobile sunt impras-ciate în tōte partile și astfelu deveni scaunulu, unu opu artisticu pretiosu și vechiu, mai tardū în posesiunea principelui Carolu de Prusi'a.

Glume si nu pré.

Capitanulu : Tu, omu de nimica, cum te poti imbetá asié cumplitu? Ce ai face tu, déca ai fi capitanu, si in loculu teu asiú fi beatu eu?

Soldatulu : Dle capitanu, eu nici n'asiú vorbí cu unu astu-felu de omu de nimica.

Gâciturá de semne.

De Clara Marcu.

~;e_~ea.:.â ~e;~i;~ea e)l);e'(a):a ~u.:e
 ~a.:o;u ~u) i) X i;:u:ea (u) u:(u.:aiu(u (u.:e;
 ~e)ie;:a-:i ~u ~e;~i (ia, a.:a;e ~e)el:a;ea,
 A ~a(~u) 'a o.:e(i;f; e':i (ae;:a ~a;ea.
 ~;:a:~e) ~u.

Deslegarea gâciturii numerice din nr. 21 :

Ardeléna, sirma alba,
 Multu esti tineriloru draga ;
 Draga esti fecioriloru,
 Ca lucr'a pastoriloru,
 Si ca rón'a floriloru.

Pompiliu.

Deslegare buna primiramu de la dómnele si domnişórele: Luisa Murgu n. Balcu, Maria Tobiasiu, Catarina Stefanescu, Etelca Ungureanu, Maria Gaitanu, Ana Cena, Sofia Stoiacovicu, Cecilia Grama, Eufrosina si Maria Grozescu, Clara Marcu, Valeria Bianu ; si de la dnii : Vasile Beticanu, Demetrie Iosofu, Vas. Olariu, P. Cimponeriu, Paulu Munteanu, Georgiu Popu, Ioane Popu, Mihaiu Fagarasianu, Iosifu Ardeleanu, Vasiliu Crisanu.

Deslegarea gâciturii de siacu din nr. 20 ni-a mai sositu inca de la dómnele si domnişórele: Luisa Murgu n. Balcu, Eufrosina Albu, Clara Marcu, Iuliana Nemesiu, Maria Ardeleanu.

Venatoriulu de domineca : Pardonu ! Eu impuscu numai caprióre.

Post'a Redactiunii.

Semestrulu jan.—jun. va espirá cu nr. vin'toriu. Ne rogámu a renói prenumeratiunile catu mai ingraba.

La mai multi. Ne rogámu de stim. nostri abonanti a nu prenumera din tablourile nóstre mai multe esemplare, adeca unele pentru altii, fiindu ca noi damu aceste tablouri numai abonantiloru nostri. Tablouri ordinate in mai multe esemplare nu potemu tramite nimeni, ci din fia-care numai cate unulu.

Eremitulu. Nu se póte publicá.

Unu visu doiosu. Lasa poesi'a pentru altii, carii au inclinatune pentru asié ce-va !

Clusiu, Dlui V. R. B. Avemu trebuintia de ce-va ? Totu-de-una — de la tine. Deci o novela iute ! Icónele s'au tramisu. Nrulu de anu, déca se mai afla, se va tramite.

Tigan'. Indata-ce vomu dispune de spaciú. Dar dintre celelalte, care e originala si care e din gur'a poporului ? Insemna ast'a totu-de-una bine !

Dlui V. M. Binevoiesce a ni dovedi cele comunicate nóue. ca se ne potemu convinge, si atunci. . .

C. C. Se coregemu ortografi'a ? O ! déca n'ar fi in ea alte greşielí, decatu numai ortografice ! Inse nici o constructiune nu e buna !

Gherla. Dlui I. B. Din nríi 45 si 47 din 1869, dorere, nu mai avemu nici unulu. De atunce amu totu cautatu, inse nici in magasinu nu amu aflatu. Te rogámu, ca de alta-data se reclamezi mai de timpuriu.

Dlui M. M. in Jadani. Acele modele de lucruri femeiesci nu se mai afla. Incatu pentru florinulu plus, lu-vei computá in prenumeratiunea pentru semestrulu alu doile. Fíi siguru, ca nu e nici o nepasare, dar cei ce se aboneza tardiu, cam asié patiescu.

Suplementu „Cavalerii Noptii“ tomulu IV, cón'a XII.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu : **IOSIFU VULCANU.**

Cu tiparulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.

La numerulu presinte alaturamu invitarea de prenumeratiune la „Resbelulu franco-teutonicu“ din 1870—71 de A. Bujoru.